

√25

Καλλιτεχνικό Γυμνάσιο Περιστερίου

1ο Βραβείο

Κοιτάω από το παράθυρο, τα πουλιά δεν κελαηδούν.
Δεν περνάει κόσμος πια και η πόλη μοιάζει έρημη.
Έχω πάει στην Έρημο. Δεν είναι τόσο έρημη όσο η
Αθήνα. Αυτό είναι σίγουρο. Έχουν μείνει όλα κι όλα
τρία δέντρα στην γειτονιά... Η Αθήνα ήταν σαν ένας
μικρός κήπος. Τώρα είναι σαν μια μεγάλη χωματερή.
Κοιτάω από το παράθυρο, πλέον δεν βλέπεις χαμόγελα.
Τα χαμόγελα γίνανε μάσκες. Η ζωή μας έγινε οθόνη,
οι φωνές μικρόφωνα, και τα συναισθήματα emoji
Μερικές φορές, τα συναισθήματα που εκφράζουμε
δεν είναι καν αληθινά.

Powerful Girls

44ο Δημοτικό Λάρισας

2ο Βραβείο

Μια φορά και έναν καιρό ζούσαν πέντε φίλες, η Αναστασία, η Κατερίνα, η Μαγδαλένα, η Κωνσταντίνα και η Ιρίνα. Ένα απόγευμα που έπαιζαν στο δάσος ανέμελα, παρατήρησαν ένα περίεργο φωτεινό ρολόι που δεν το είχαν προσέξει ξανά. Πλησίασαν για να το περιεργαστούν καλύτερα και διαπίστωσαν ότι είναι μια μηχανή του χρόνου!

Τ πάντα ήθελαν να ταξιδέψουν στο χρόνο, προκειμένου να εκπληρώσουν τη μία και μοναδική επιθυμία τους. Να διαπιστώσουν αν έχει βρεθεί λύση για την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί στην πόλη τους σχετικά με τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Θα έχει καταστραφεί από τα καυσαέρια και τα πολλά εργοστάσια και οχήματα ή θα είναι καθαρή και γεμάτη πράσινο όπως παλιά;

Πολύχρωμοι Φοίνικες

Αρσάκειο Γυμνάσιο Ιωαννίνων

3ο Βραβείο

Τα χρόνια περνάν κι εγώ συνεχίζω να κοιτάζω την πόλη μου από την ίδια θέση. Είναι σκεπασμένη από λευκές νιφάδες χιονιού όπως σχεδόν κάθε Χριστούγεννα. Τα βουνά της λευκά. Τώρα όμως είναι άδεια. Σπάνια βλέπω ανθρώπους. Τους έχω πεθυμήσει. Μου μετέδιδαν την ευθυμία και την αισιοδοξία τους περνώντας δίπλα μου. Μου χάριζαν το χαμόγελό τους και γέμιζαν με ενδιαφέρον την αιωνόβια ζωή μου. Ακόμη θυμάμαι τον εαυτό μου να συμμετέχει στη χαρά των παιδιών που έπαιζαν τριγύρω μου και να ακούει τα προβλήματα των μεγαλύτερων. Ιδιαίτερα μου λείπουν οι φοιτητές που παραδοσιακά έδιναν το ραντεβού τους μπροστά μου για να κατηφορίσουν στη συνέχεια προς την κρυστάλλινη λίμνη. Ακόμα και τα αυτοκίνητα. Σπάνια και αυτά. Δεν συντροφεύουν τόσο συχνά τους δρόμους.

Βασιλικοί Γλάροι

Καλλιτεχνικό Γυμνάσιο Περιστερίου

4ο Βραβείο

Τίτλος: Το Παράπονο της Κατίνας

Πού πήγαν οι άνθρωποι; Μα αν είναι δυνατόν πως κατίντησε η Αθήνα. Αχ, Τούλα, τι πάθαμε και φέτος! Πάνω που η Φρόσω της Μαρίκας της Κοντής χώρισε με τον γιο του μπακάλη του Μπακαλόπουλου ήρθε αυτός ο...οοο...ο πως τον λένε οοο...ο κορονοβιρούσης! Και δεν μπορώ πια να μάθω τα νεότερα. Οι δρόμοι άδιοι δεν περνά ψυχή. Και τώρα πες μου βρέ Τούλα τι ακριβώς θα κάνω όλη μέρα; Άσε βρέ Τούλα μου έχω χουλουσκάσει ιδουπέρα. Να φανταστείς μέχρι και τηλεσκόπιο πήρα απ αυτό το εγκλέςικο site πως το λέγανε αμαζόνιο;...κάτι τέτοιο τέλος πάντων, για να κατασκοπεύω τον εγγονό της Τασούλας να βλέπει αυτά τα μίκι μάου. Και τελικά ΣΤΡΑΦΗ ΠΗΓΕ ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ! Δεν ανοίγει καν τα παντζούρια! Κατά τα αλλά ερημιά. Ούτε λαϊκή δεν υπάρχει στην γειτονιά.

Πεταλούδες του Αιγαίου

Δημοτικό Αστυπάλαιας

5ο Βραβείο (ισοβαθμία)

Αστροπαλιά

Η Αστροπαλιά είναι μία πόλη πολύ παλιά
που όταν τ' άστρα βλέπεις
χαίρεσαι αρκετά.

Είμαστε περήφανα
ένα μικρό νησί του Αιγαίου
και γι' αυτό είμαστε παράδειγμα
του ωραίου.

Στα απόκρημνα βουνά μας
αναρρίχηση θα κάνεις
λάσπη θα γεμίσεις
αλλά θα το γλεντήσεις.

Ηράκλεια 3

Γυμνάσιο Ηράκλειας, Σερρών

5ο Βραβείο (ισοβαθμία)

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
Άκουσα σήμερα ότι οι άνθρωποι κλείστηκαν πάλι στις
φωλιές τους λόγω του κορονοϊού. Δεν μπορώ να καταλάβω
ακριβώς τι είναι αυτό που τους έκλεισε μέσα, κι έτσι δεν
ξέρω αν πρέπει να χαρώ ή να στεναχωρηθώ. Από την
άλλη, για εμάς τα πουλιά, η ζωή βελτιώθηκε. Δεν μας
κυνηγάει πια κανείς να μας σκοτώσει, καθώς όπως
μάθαμε το κυνήγι απαγορεύτηκε. Κίνηση δεν υπάρχει
στους δρόμους, κι έτσι δεν υπάρχει φασαρία, βαβούρα και
καυσαέρια από τα αυτοκίνητα των ανθρώπων. Τα
εργοστάσια λειτουργούν όλο και λιγότερο κι έτσι
σταματήσαμε να αναπνέουμε μολυσμένο αέρα.

Δήμοι της πανδημίας

Περιφεριακό Γυμνάσιο Ξυλοτύμπου, Λάρνακα

Όλη μέρα ήμουν δίπλα από μία φοινικιά. Συζητούσαμε συχνά μέσα στη μέρα, μου έλεγε πόσο της άρεσε να ακούει τα παιδιά να συζητάνε και να γελάνε. Εμένα όμως ένα συγκεκριμένο μόνο πρόσωπο με ενδιέφερε να είναι χαρούμενο. Το παιδάκι το οποίο μεγάλωσε δίπλα μου. Το παιδάκι που μου είπε όλες τις σκέψεις του και που τα μοιράστηκε όλα μαζί μου. Το παιδάκι που έμενε απέναντι και ερχόταν κάθε μέρα και με έβλεπε, ο ...«μικρός Λεωνίδας»...Αυτά σκεφτόμουν και μαράζωνα. Όμως τέλος πια όλα αυτά! Άλλαξα πλέον και σκέφτομαι διαφορετικά μετά το κακό που μας βρήκε με την καταραμένη πανδημία...Μεταμορφώθηκα!

Η πόλη μου

1ο Γυμνάσιο Αυλώνα

Όλα ήταν ωραία, καθαρός ουρανός, ζέστη, τα λουλούδια μόλις είχαν ανθίσει. Μετά από πολλή ώρα χαλάρωσης στην αυλή του σχολείου αποφάσισα να σηκωθώ και να πλησιάσω την αγαπημένη μου τάξη. Μάντεψε φίλε μου, δεν ήταν κανείς μέσα. Μα πού πήγαν όλοι σκέφτηκα. Έφυγα αμέσως από το σχολείο και επέλεξα να πάω μια βόλτα στο χωρίς. Βλέπετε εμείς οι σκύλοι το συνηθίζουμε αυτό... Όσο περνούν οι μέρες γίνομαι όλο και πιο μελαγχολική. Ερημιά, ησυχία και μοναξιά. Πρωτόγνωρα για μένα όλα αυτά. Γάβγιζα και κάποιος με άκουγε, κάποιον ενοχλούσαν, αλλά

Θεϊκά Μυαλά

44ο Δημοτικό Λάρισας

Πουλί-Γεια,τι κάνεις?

Παγκάκι-Καλά, να φανταστείς εχθές έκατσαν δύο άνθρωποι πάνω μου και έλεγαν για έναν φονικο ιό.

Πουλί-Ξέρω γι αυτόν τον ιό.Λέγεται κορονοϊός.

Παγκάκι-Πεθαίνουν πολλοί άνθρωποι καθημερινά?Τι ξέρεις πες μου!

Πουλί-Αυτός ο ιός ξεκινάει σαν απλή γρίπη και μετά προκαλεί αναπνευστικά προβλήματα που σιγά σιγά οδηγούν σε θάνατο.

Παγκ.-Δεν έχει βρεθεί θεραπεία?

Πουλί-Έχουν φτιάξει εμβόλια αλλά χρειάζεται χρόνος για να τον εξαλείψουν.

Παγκ.-Κινδυνεύετε και εσείς να κολλήσετε αυτόν τον ιό?

Πουλί-Όχι,ευτυχώς!Πιστεύω όμως πως οι άνθρωποι θα τα καταφέρουν και θα γίνουν όλα όπως πριν!

Παγκ.-Μακάρι!Με το καλό να ξαναγεμίσουν κόσμο οι πλατείες και να ακούγονται χαρούμενες παιδικές φωνές.